

Казки для хлопчиків

Івашко

Івашко Були собі чоловік та жінка, та в них синок-одиначок Івашко. Ото Івашко, як підріс трішки, став просити батька:

— Зробіть мені, тату, човник та весельце, то я буду рибку ловити та вас обох при старості годуватиму.

— Куди тобі, синку, ти ще малий,— каже батько.

А він-таки в одно:

— Зробіть та й зробіть!

От зробив йому батько човна і весельце, і став Івашко рибалити. Поплине Івашко геть-геть річкою, а мати тим часом йому їсти наварить та в двійнятка накладе, візьме ті двійнятка, ще й сорочечку білу для Івася, піде до берега, стане та й кличе:

— Івашечку, Івашечку, Приплинь, приплинь до бережка, Я дам тобі їсти-пити і хороше походити.

А Івашко почує:

— Це ж моєї матінки голосок. Пливи, пливи, човнику, до бережка.

Приплине, пообідає, сорочечку білу візьме, подякує, віддасть матері рибку, що наловив, та й знов на річку. Нагледіла Івашка відьма та й каже собі: «Ото б добре Івашкового м'ясця попоїсти! Дай-но я його підманю».

Стала в обідню годину на бережку та й кличе:

— Івашечку, Івашечку, Приплинь, приплинь до бережка, Я дам тобі їсти-пити і хороше походити.

Івашко послушав, послушав:

— Ні, це не моєї матінки голосок, у моєї матінки голосок, як шовк, а се такий, як вовк. Пливи, пливи, човнику, далі та далі!

Бачить відьма, що так не підманить, пішла до коваля:

— Ковалю, ковалю, скуй мені такий голос, як у Івашкової матері.

Коваль скував їй тоненький голос, а вона пішла до річки та вже новим голосом кличе Івашка:

— Івашечку, Івашечку, Приплинь, приплинь до бережка, Дам тобі їсти-пити і хороше походити.

Івашко слухає:

— Оце ж моєї матінки голос. Пливи, пливи, човнику, до бережка.

Тільки що Івашко на бережок, а відьма його — хап! Та й потягла до своєї хати. Принесла та й каже дочці:

— Ось на, Оленко, цього хлопчика, спечи мені його на обід.

— Добре, мамо,— каже Оленка,— я вже й у печі напалила.

— То я піду по сіль,— каже відьма,— а поки повернуся, щоб була мені печеня готова.

Відьма пішла по сіль, а Оленка взяла лопату та й каже до Івашка:

— Сідай, хлопче, на лопату. А Івашко каже:

— Та я не вмю.

— Та сідай, сідай!

От Івашко то руку покладе, то голову, а все не сідає, нібито не вміє, а далі до Оленки:

— Ти мені покажи, як сідати, то я й сяду.

— Та от же так, дивися!

Сіла Оленка на лопату, а Івашко її — шух у піч!

І заслінкою затулив, там вона й спеклась.

Вибіг Івашко з хати, коли чує — відьма йде,— він хутчій на явора, сховався та й сидить.

Увійшла відьма в хату, бачить, нема Оленки:

— Ну, проклята дівка! Тільки я з хати, а вона вже й чкурнула. Я ж тобі дам! Поки що пообідаю сама.

Витягла печеню, наїлася, пішла лягла під явором та й качається:

— Покочуся, повалюся, Івашкового м'яся наївшися!

А Івашко не втерпів та з явора до неї:

— Покотися, повалися, Оленчиного м'яся наївшися!

— А, то ти тут, сякий-такий сину! Чекай же, я ж таки тебе з'їм!

Та й почала відьма явора гризти, гризе, гризе та зубами клацає. Бачить Івашко, що непереливки, аж тут, дивиться, летять гуси. Він до них:

— Гуси, гуси, лебедята, Візьміть мене на крилята Та понесіть до батенька, А в батенька їсти-пити І хороше походити.

А вони кажуть:

— Нам ніколи, нехай тебе задні візьмуть.— Та й полетіли. А відьма все гризе, аж явір трясеться.

Надлетіли задні гуси. Івашко до них:

— Гуси, гуси, лебедята, Візьміть мене на крилята Та понесіть до батенька, А в батенька їсти-пити І хороше походити.

— Нехай тебе задне візьме! — кажуть гуси. Та й полетіли. А відьма вже так явора підгризла, що ти аж похилився, от-от упаде. Коли от летить одна гусочка, одне крильце її перебите, то вона од гурту одбилась та так сама позаду і летить. Івашко заплакав та до неї:

— Ой гусятко-лебедятко, Візьми мене на крилятко Та понеси до батенька, А в батенька їсти-пити І хороше походити.

Шкода стало гусочці Івашка, от вона й каже:

— Та вже сідай, може, якось долетимо. Івашко сів на неї, та й полетіли. Відьма як побачила, що Івашко таки втік, надулася спересердя та й луснула. А Івашко з гусочкою полетіли-полетіли та під батьковим віконцем сіли. Став Івашко під віконцем та й слухає, що там старі гомонять. А там мати піріжки з печі виймає по парі, кладе їх на віконце та й примовляє: — Це тобі, дідусю, а це мені, дідусю.

А Івашко з-поза вікна й обзивається:

— А Івашкові й нема!

— Ой, старий,— каже мати,— щось мені так, як Івашків голос вчувається!

— Та де там, стара, нашого Івашка вже на світі немає?

Утерла стара сльози та й знову до піріжків:

— Це тобі, дідусю, а це мені, дідусю.

А Івашко знов: — А Івашкові й нема!

— Та ні-таки, старий,— каже мати,— я добре чую, це або він, або його душечка.

Вийшли старі за поріг, аж дивляться, Івашко стоїть під віконцем. Поздоровкались, почоломкались та такі то вже раді! Мати Івашкові і голівку змила, і сорочечку білу дала, і нагодувала, а гусочці щонайліпшого зерна посипала. Та й стали вони усі укупочці жити. І досі живуть та хліб жують.

От вам казка, а мені бубликів в'язка.